

Tema etern i alhora actualíssim. A Los Angeles, a l'altra punta del món, l'alcalde de Girona es reuneix amb els jueus de Califòrnia que s'anomenen Amics del nostre Call. A Girona, hom intenta consolidar el futur de la jueria amb la participació de les institucions públiques. A La Haia, a no gaires quilòmetres de la casa d'Anna Frank, s'estableixen per primera vegada relacions diplomàtiques entre l'Estat espanyol i l'Estat d'Israel. A Barcelona, sobtadament, les parets s'omplen de pintades ofensives i són profanades vilment quinze sepultures jueves. Les frases a la paret —“Hornos para Sion”— recorden els anys de Hitler, però les tombes obertes ens retornen als assalts gironins.

Aquesta és, en una dramàtica alternança, la vella història dels jueus i de la seva relació amb nosaltres: una història que bascula eternament entre el fanatisme i la tolerància, entre la follia i la convivència, entre la irracionalitat i la civilitat.

Set pobles, una revista, un premi

Quan Antoni Dalmau, president de la Diputació de Barcelona, lliura personalment els *Premis Tasis-Torrent de Premsa Comarcal*, sap perfectament què significa la tasca que aquests guardons recompensen. És un home que ha accedit a les responsabilitats polítiques des del trampolí de la premsa comarcal. Ell era, per exemple, el corresponsal d'Igualada a *Presència* quan la revista volia ser “el setmanari català fet a Girona”.

Enguany un dels encara recents i ja prestigiats premis ha estat per a la revista *Paraules al Vent*, singularíssima experiència comunicativa que aglutina els pobles de Camallera, Cervià de Ter, Colomers, Medinyà, Sant Jordi Desvalls, Viladasens i Vilopriu. Set pobles que sobre el mapa i en els papers oficials pertanyen a tres comarques diverses, però que, com ha escrit Jaume Fabre, “en la pràctica són en terra de ningú o, millor dit, en la terra d'ells mateixos”.

Paraules al Vent va néixer fa nou anys i té molt clar, des del primer dia, quin és el seu objectiu. En el primer número de la revista, aleshores ciclostilada i precària, ja es manifestava, d'entrada, el seu doble propòsit: d'una banda, “informar sobre les nostres terres”; de l'altra, “ser-ne un mitjà d'opinió independent i pluralista”. Però les revistes d'aquests àmbits petits, quan són vives i autèntiques, produeixen a més un efecte induït i multiplicador. No solament són mitjans d'informació i òrgans d'opinió, sinó que esdevenen un estímul a la participació col·lectiva i es converteixen en el canal d'expressió creativa de la vitalitat peculiar de cada indret. Això és el que va succeir amb *Paraules al Vent*: a mesura que la revista creixia, es produïa a redós de les seves pàgines una vasta dinamització cívica i cultural de l'entorn. Que ho diguin, sinó, l'associació de joves convertida en editora de la publicació, o les successives edicions de la marxa, del torneig de futbol, del cine-fòrum o dels jocs florals escolars que duen el seu nom. Que ho diguin els números extraordinaris, amb una llarga projecció d'homenatges públics, dedicats al tenor Llorenç Pagans i al mestre Xavier Casademunt. La revista, doncs, no s'ha tancat en el clos de les paraules, sinó que ha servit de sement per fer fructificar moltes obres. Ara les paraules i les obres han estat recompensades, però el millor premi per a la revista és saber que gràcies a ella és manté desperta la vida col·lectiva de set comunitats.

Figueres o un problema de rellotge

Encara no s'havia fet públic el document de la Generalitat sobre la divisió territorial de Catalunya, i ja Marià Lorca, alcalde de Figueres, havia proposat en un moment d'eufòria la seva solució particular: “Figueres és una ciutat amb més categoria que Girona i a la llarga haurà de ser la capital de la província”.

L'alcalde de Girona, Joaquim Nadal, va reaccionar ràpidament i durament. Marià Lorca va intentar treure ferro a la qüestió: en realitat, tot havia estat una broma. Però la polèmica ja estava desfermada. Jaume Guillaumet, figuerenc de naixement i autor d'un llibre sobre Girona, es va afanyar a dir-hi la seva: “Figueres no s'ha de mirar en Girona, perquè tant Figueres com Girona han de mirar

